

Fővárosi Ítéletábra

Az ügy száma:	4.Kf.700.087/2026/4.
A felperes:	kiskorú felperes (cím1)
A felperes képviselője:	dr. Pál-Szántó Ágnes ügyvéd (cím2)
Az alperes:	vármegyei Kormányhivatal helységi Járási Hivatala (cím3)
Az alperes képviselője:	vármegyei Kormányhivatal (cím4, eljár: dr. Gyurita Erzsébet Rita kamarai jogtanácsos)
A per tárgya:	mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél:	a felperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 1.K.701.177/2025/6. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 84.000 (nyolcvannégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2025. szeptember 25. napján az alperesnél panaszt terjesztett elő, miszerint a háziórvosa a kötelező védőoltás után tapasztalt mellékhatásokat nem jelentette be,

és az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerekről és egyéb a gyógyszerpiacot szabályozó törvények módosításáról szóló 2005. évi XCV. törvény 18. § (2) bekezdésében foglaltaknak nem tett eleget. Az alperes a szám1 iktatószámú válaszlevelében (a továbbiakban: tájékoztatás) a felperest arról tájékoztatta, hogy hatósági eljárást a kifogásolt házi gyermekorvosi tevékenység elévülése miatt nem indít.

A kereset, a védírat

[2] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a panaszokról, a közérdekű bejelentésekről, valamint a visszaélések bejelentésével összefüggő szabályokról szóló 2023. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Panasztv.) 3. § (1) és 5. § (1) bekezdéseit megsértette, mivel a panaszt és közérdekű bejelentést nem intézte el, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 80. § -81. §-ainak megfelelő határozatot nem hozott, továbbá az orvosi bejelentési kötelezettség érvényesítésére sem tett intézkedést. Mindez a jogának és jogos érdekének – a közérdekű bejelentés jogszabály szerinti elintézéséhez és az oltási mellékhatások jogszabályban előírt vizsgálatához fűződő jogot – sérelméhez vezetett. Erre figyelemmel a tájékoztatás megsemmisítését, és az alperes arra történő kötelezését kérte, hogy a Panasztv. 5. § (1) bekezdésének megfelelően a panaszt és közérdekű bejelentést érdemben vizsgálja ki, hozzon a törvényben előírt kellékekkel ellátott határozatot, tegye meg a szükséges intézkedéseket a jogszerű állapot helyreállítása érdekében, továbbá az egészségügyi hatósági és igazgatási tevékenységről szóló 1991. évi XI. törvény (a továbbiakban: Ehi.) 13. §-a és 13/A. § (1a) bekezdése szerinti jogkövetkezményt állapítsa meg.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (1) és (3) bekezdései és 127. § alapján a keresetet elutasította. Indokai szerint a mulasztás kizárólag akkor állapítható meg, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét mulasztotta el, azaz a jogszabályi előírás ellenére az adott hatósági ügyben nem hozott egyedi döntést. Az Ákr. 7. § (1)-(2) bekezdései szerinti hatósági ügy és a Panasztv. 1. § (1) bekezdése szerinti panasz, közérdekű bejelentés egymástól elkülönül. A Panasztv. ezen rendelkezése rögzíti, hogy a panaszokat és közérdekű bejelentéseket e törvény szerint kell intézni, nem rendelkezik arról, hogy mögöttes jogszabályként az Ákr. lenne alkalmazandó. Az Ákr. 7. § (2) bekezdése alapján a hatósági ügyként való minősítéshez nem elegendő, hogy ügyféli érintettség áll fenn, az is szükséges, hogy az adott eljárásra vonatkozó ágazati jogszabály az ügytípusra kifejezetten az Ákr. szabályainak alkalmazását rendelje el, döntéshozatali kötelezettséget írjon elő. Itt válik el egymástól élesen az Ákr. és a Panasztv. szabályainak alkalmazása. A Panasztv. 3. § (1) bekezdése nem döntéshozatali, hanem elintézési kötelezettséget ír elő; az 5. § (1)

bekezdése rögzíti, hogy milyen intézkedések tehetők, melyben egyedi döntés meghozatala nem szerepel. A Panasztv. saját eljárási rendet szabályoz, ám az eljárásra jogosult szerv intézkedése elleni jogorvoslati lehetőséget nem biztosít, ezáltal az Ákr. mögöttes jogszabályként nem alkalmazható, így az intézkedés jogszerűsége és annak hiánya közigazgatási perben nem kifogásolható. Nincs olyan konkrét jogszabályi rendelkezés, amely a panasz tárgyában a hatóságnak egyedi döntés meghozatalát írja elő, így annak elmulasztása sem lehet közigazgatási per tárgya. Az oltási rendszer Alaptörvény ellenességével kapcsolatos hivatkozások a perben nem vizsgálhatók, mivel a kötelező oltásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazhatók.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] A felperes fellebbezésében elődegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a panasz kivizsgálása alperes általi elmulasztásának megállapítását, valamint az alperesnek a panasz kivizsgálására történő utasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítását kérte. Megsértett jogszabályként a Kp. 4. § (1) bekezdésére, 127. §-ára, 128. § (3) bekezdésére, 129. § (1) bekezdésére, a Panasztv. 3. § (1) bekezdésére, valamint az Ehi. 14/C. §-ára hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a mulasztás tárgyát részben tévesen határozta meg, az alkalmazott anyagi és eljárási jogszabályokat formalista módon értelmezte, az indokolás ellentmondásos, mindez pedig a hatékony jogorvoslatához való jogot (Kúria Kf.41.135/2021/8) sérti. A Panasztv. 3. § (1) bekezdése előírja a panasz elintézését, melyet az elsőfokú ítélet nem elemez, pedig az „elintézés” érdemi vizsgálat nélkül nem értelmezhető. A Panasztv. 5. § (1) bekezdésében nevesített panaszra teendő intézkedések is feltételezik a panasz kivizsgálását. Az Ehi. 14/C. § nemcsak hatásköri szabály, hanem az eljáró szervet kijelöli, alapot teremt a panasz kivizsgálására. A Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően közigazgatási jogvita nemcsak az egyedi közigazgatási döntés hiányában lehetséges, hanem az eljárási kötelezettségek teljesítésének elmaradására is kiterjed. Az elsőfokú bíróság indokolása nem felel meg a tisztességes eljáráshoz, a bírósághoz való fordulás, valamint a jogorvoslatához való jog alkotmányos követelményeinek, a Kp. alapelvi rendelkezéseivel és az efféle elvével ellentétben.

[6] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint a felperes nem fogalmazta meg sérelmeit az elsőfokú ítélettel kapcsolatban, a másodfokú eljárás nem az elsőfokú közigazgatási per megismétlése. Az elsőfokú bíróság eljárása a Kúria határozatában írtaknak megfelel, ugyanis vizsgálta, hogy a panaszra nézve van-e olyan jogszabály, amely a számára döntés meghozatalát írja elő. A jogorvoslatához való jog úgy került meghatározásra, hogy a Panasztv. hatálya alá tartozó panaszok esetében a közigazgatási peres út nem lehetséges. Az Ehi. 14/C. §-ban írt panasz intézménye sem eredményez az Ákr. szerinti eljárási kötelezettséget.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése megalapozott és jogszerű, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett; a fellebbezés alapján az alábbiakat emeli ki.

[9] Mindenekelőtt kiemeli, hogy a Kp. 128. § (3) bekezdés c) pontja alapján a felperes kötelezettsége volt, hogy a keresetében – többek közt – az alperes feladatellátási kötelezettségét megalapozó jogszabályokat megjelölje. Ez alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel a kereset tárgyát, miszerint a felperes a Panasztv. 3. § (1) és 5. § (1) bekezdéseiben foglalt intézkedések elmulasztását sérelmezte.

[10] A Kúria a Kfv.III.37.517/2020/7. számú határozatában rámutatott, hogy a közigazgatási szerv nemcsak jogsértő döntéssel, hanem jogellenes mulasztással is okozhat jog vagy érdeksérelmet az érintettnek. Ennek orvoslásának eszköze a mulasztási per, amely akkor indítható, ha a közigazgatási szerv nem tesz eleget jogszabályban előírt kötelezettségének. A per tárgya tehát maga a mulasztás, a per végső célja pedig a hatóság eljárásának, döntésének, vagy más cselekményének a kikényszerítése. Ha a közigazgatási szervnek nem áll fenn eljárási kötelezettsége, akkor mulasztási per nem indítható. A mulasztási per a jogsértő mulasztás orvoslásának végső eszköze, a per célja annak kikényszerítése, hogy a közigazgatási szerv eleget tegyen a jogszabályi kötelezettségének.

[11] A mulasztás fogalmát a Kp. 127. §a határozza meg, miszerint a mulasztás a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása. A Kp. 129. § (1) bekezdése értelmében a bíróság akkor állapít meg mulasztást, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tesz eleget.

[12] A Kúria a Kf.VII.39.209/2022/5. számú döntésében (BH2022. 194., Bírósági Határozatok Gyűjteménye: K-Kj-2022-431) is megjelenő precedensképes döntése szerint mulasztási ítélet meghozatalának kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén lehet helye. E jogszabályhelyek alapján a közigazgatási cselekménynek három konjunktív fogalmi eleme van: (1) a tevékenységet közigazgatási szerv végzi; (2) a tevékenység közigazgatási jog általi szabályozottsága; (3) a közigazgatási cselekmény joghatást vált ki. A (2) fogalmi elem egyértelművé teszi, hogy a közigazgatási szervek más jogágak területére tartozó cselekményei nem tartoznak e körbe. A közigazgatási tevékenység lehet egyrészt tevőleges, de megvalósulhat mulasztással is, amikor a közigazgatási szerv nem gondoskodik a jogszabály által előírt közigazgatási cselekmény megvalósításáról.

[13] A mulasztási per az elmulasztott közigazgatási cselekmény kikényszerítésére irányul. Közigazgatási cselekmény pedig – a Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően – a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekménye. A Kúria a Kf.I.38.389/2019/3. számú végzésében elvi élel rögzítette, hogy a mulasztási perben a közigazgatási bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az alperest terhelte-e az adott közigazgatási cselekmény megvalósításának kötelezettsége, abban a kérdésben, hogy érdemben milyen tartalmú döntésre kerülne/kerülhetne sor, nem foglalhat állást.

[14] A Kúria a Kf.III.39.133/2022/6. számú ítélete szerint mulasztási ítélet meghozatalára kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén kerülhet sor. A közigazgatási cselekmény joghatást vált ki, ami a Kp. 4. § (1) bekezdéséből adódóan abban nyilvánul meg, hogy az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányul, de legalább azt eredményezi.

[15] Már a korábbi szabályozás (a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény) hatálya alatt kialakult azon gyakorlat, hogy a törvény hatálya alatt keletkezett válaszok nem minősülnek közigazgatási tevékenységnek (Kúria Kpkf.39.858/2020/3. számú végzése). A Panasz tv. 3. § (4) bekezdése szintén egyértelműsíti, hogy a hatálya alá tartozó intézkedések elkülönülnek a közigazgatási hatósági vagy a büntetőeljárásoktól, azaz önálló, sui generis eljárások. E jogszabályhelyből az következik, hogy az alperes Panasz tv. szerinti tevékenysége nem minősül közigazgatási hatósági eljárásnak.

[16] A Panasztv. szerinti elintézési határidőhöz kötött tájékoztatási kötelezettség teljesítése önmagában nem minősül közigazgatási cselekménynek, az joghatás kiváltására ugyanis nem alkalmas, a felperes jogi helyzetét nem változtatja meg, azt nem eredményezi, a panaszának elbírálását nem befolyásolja. A jogi hatás kiváltására közvetlenül nem irányuló, pusztán tájékoztatást szolgáló cselekmények közös jellemzője, hogy önmagukban nem eredményeznek változást a címzettek jogi helyzetében. E csoportba tartozhatnak különösen a döntéselőkészítési, ügyviteli, ellenőrzési, instruálási vagy felvilágosítási cselekmények. Következésképpen önmagában a Panasztv. 3. § és 5. §-ában foglaltak elmulasztására hivatkozással mulasztási ítélet meghozatalának nincs helye.

[17] A felperes panasza az Ákr. szempontjából bejelentésnek minősült, ám az Ehi. 13. §-ban és 13/A. §-ban foglalt hatósági intézkedések hatósági eljárásban meghozott döntések keretében lennének alkalmazhatók. Az említett hatósági eljárások azonban hivatalból induló eljárások, ezért az alperesnek a keresetben említett mulasztás körében eljárási, döntéshozatali kötelezettsége nem volt. A fellebbezésben hivatkozott Ehi. 14/C. § a panasz intézésére vonatkozó illetékességi szabály, azzal kapcsolatban azonban a felperes nem hivatkozott arra, hogy nem az alperes lenne a panaszolt egészségügyi szolgáltató működési engedélyének a kibocsátója. Így a másodfokú bíróság az Ehi. 14/C.§ vonatkozásában jogsértést megállapítani nem tudott.

[18] Az elsőfokú bíróság a keresetben mulasztásként hivatkozott eljárási kötelezettség fennállását vagy annak hiányát megvizsgálta, azok tekintetében releváns érveit az ítélet indokolásában részletesen kifejtette, álláspontjának okszerű és jogszerű indokát adta, a Kp. 2. § (1) bekezdésébe foglalt hatékony jogvédelem elvét nem sértette meg, mindezt a fellebbezés érvei sem cáfoltak, ezáltal az alperes fellebbezési ellenkérelmében előadottak helytállóak. A fellebbezés körében irányadó Kp. 100. § (1) bekezdésében foglalt együttes törvényi feltételek alapján a fellebbezésében a megsértett jogszabályhelyet konkrétan meg kell jelölni, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körül kell írni, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait is ismertetni kell. Az Alaptörvény nem jogszabály, amelynek elsőfokú bíróság általi megsértése – a Kp. 99. § (1) bekezdésére és 100. § (2) bekezdés *b)* pontjára tekintettel – érdemben önmagában nem volt vizsgálható. Az alapelvek önmagukban csak akkor válhatnak a jogszerű eljárás fokmérőivé, amennyiben valamely magatartás a tételes rendelkezések szerint nem ítéltető meg; következésképp az alapelvi sérelemre történő hivatkozás minden esetben valamely többlettényállási elem fennállását kívánja meg. Jelen esetben a felperes a fellebbezésében a tételes jogszabályi rendelkezés (Ákr., Ehi.) sérelmét megjelölte, ugyanakkor az alapelvi sérelem, így annak alkalmazhatósága körében többlettényállási elemet nem adott elő, így ezen hivatkozása a fellebbezéssel támadott határozat jogellenességét nem eredményezhette.

[19] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a Kp. 127. §-a alapján irányadó 124. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésre figyelemmel – a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] Az alperes a másodfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében perköltségigénnyel élt, amelyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére utalással számított fel. A másodfokú bíróság a Kp. 112. § (3) bekezdése és 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 3. § (2) bekezdésére figyelemmel (6 munkaóra) állapította meg.

[21] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés *h)* pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés *c)* pontjában és a 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a felperes a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés *c)* pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a, valamint a 127. §-a alapján alkalmazandó 124. § (5) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 15.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Zakócs Ildikó s.k.

előadó bíró

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

bíró